29/01/2021

«Γιατί, Αντρέα μου, βάζεις πέτρα για προσκέφαλο σου;»

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

Διήγηση για τον μακαριστό γέροντα της Μονής Σταυροβουνίου.

Λίγα λόγια για τα παιδικά χρόνια του μακαριστού αδελφού του, Αθανασίου, Γέροντα Μονής Σταυροβουνίου, που εκοιμήθη στις 18 Ιανουαρίου, έγραψε χθες ο Παναγιώτης Τσικουρής:

«Ήταν στις 12 Οκτωβρίου του 1925, όταν εις το κεφαλοχώρι της Μεσαορίας Άσσια (Αμμοχώστου), ο Χατζηγεώργιος Χατζηχριστούδιας Τσικουρής (το γένος Πέγιας Γιώρκη) και η Χατζηελένη Θεωρή Οικονόμου (το γένος Χατζημιχαήλ) έφεραν στον κόσμο το πέμπτο τους παιδί, στο οποίο έδωσαν το όνομα Ανδρέας.

Αυτό το παιδί μεγάλωνε μέσα στην οκταμελή οικογένεια μας, παιδαγωγούμενο σύμφωνα με τις ελληνοχριστιανικές μας παραδόσεις. Από τα παιδικά του χρόνια έδειξε την κλίση και τα ενδιαφέροντα του, τα οποία ήταν συνυφασμένα με τη θρησκευτική και λατρευτική ζωή της Εκκλησίας μας. Εκεί που εμείς τα αδέρφια του και οι συμμαθητές του περνούσαμε τις ελεύθερες μας ώρες με συνηθισμένα παιχνίδια στους δρόμους και στα αλώνια του χωριού, ο μικρός Ανδρέας έφτιαχνε ράσα και καλυμμαύχια με σακούλες τσιμέντου ή με εφημερίδες και κατασκεύαζε

θυμιατούς με λεμονόκουπες ή κουτιά του γάλακτος, τα οποία έδενε με σπάγγους.

Όταν έμαθε ανάγνωση και γραφή, άρχισε να διαβάζει βίους Αγίων και άλλα θρησκευτικά βιβλία. Όπου άκουγε ότι γινόντουσαν θρησκευτικές συνάξεις (για παράδειγμα στης Λαλλούς του Κλεάνθη και στης Μαρίας Φράγκου) εκεί παρευρίσκετο συστηματικά και πολλές φορές οι γονείς μας αγωνιούσαν γιατί έφευγε από το σπίτι απροειδοποίητα και γύριζε καθυστερημένα. Στις Λειτουργίες και στους Εσπερινούς πήγαινε πάντα πρώτος και έφευγε τελευταίος. Ζούσε σκληραγωγημένος, έχοντας σαν πρότυπο τη ζωή των Αγίων. Νήστευε αγόγγυστα και προσευχόταν ανελλιπώς. Στον ύπνο του για προσκέφαλο έβαζε μία πέτρα.

Κι όταν τον ρωτούσε η μακαριστή μητέρα μας «Γιατί, Αντρέα μου, βάζεις πέτρα για προσκέφαλο σου;», εκείνος απαντούσε: «Οι Άγιοι ζούσαν μέσα στις σπηλιές, ξαπλωμένοι στο χώμα κι εγώ θέλω μαξιλάρι;»

Όταν τελείωσε το Δημοτικό Σχολείο οι γονείς μας θέλησαν να τον κρατήσουν κοντά τους στις αγροτικές τους ενασχολήσεις. Ο Αντρέας όμως δεν έδειχνε μεγάλο ενδιαφέρον γι’ αυτές. Τότε τα μεγαλύτερα μας αδέλφια, ο Χρήστος και ο Αντώνης, οι οποίοι ήταν οικοδόμοι , τον πήραν μαζί τους για να του μάθουν την οικοδομική τέχνη. Αλλά ούτε και με αυτή την ενασχόληση έδειξε το ανάλογο ενδιαφέρον. Μετά από αυτό ανέλαβε ο δεύτερος μας αδελφός, ο Θεόδωρος, να του μάθει τη τέχνη του μηχανικού αυτοκινήτων και γι’ αυτό τον πήγε μαζί του στην Λευκωσία, όπου ηργάζετο ως μηχανικός. Όμως ούτε και σε αυτή την τέχνη έδειξε το απαραίτητο ενδιαφέρον. Και κράτησε αυτή την στάση έναντι των προαναφερθέντων ενασχολήσεων, όχι διότι δεν είχε την ικανότητα και τις απαιτούμενες δεξιότητες, αφού διέθετε αρκετή ευφυΐα, αλλά διότι η ψυχή και το πνεύμα του εφλέγοντο από άλλα ενδιαφέροντα και άλλους προσανατολισμούς.

Πόθος του και μοναδικός του καημός ήταν να ζει καθημερινά την λατρευτική ζωή της Εκκλησίας μας.

Σαν χαρακτηριστικό αυτού του πόθου αναφέρω το εξής περιστατικό: Ήταν ένα απόγευμα της Μεγάλης Παρασκευής, όταν ο υπεύθυνος μηχανικός του συνεργείου του ανέθεσε να καθαρίσει και να γρασάρει τους τροχούς ενός αυτοκινήτου. Εκεί που άρχισε αυτή την δουλειά, ακούει να κτυπά η καμπάνα του Εσπερινού. Τότε ο Αντρέας τα παρατάει όλα και εξαφανίζεται. Σε λίγο καταφθάνει ο πελάτης, για να παραλάβει το αυτοκίνητο του. Κοιτάζει και τα βλέπει όλα παρατημένα. Τότε όλοι εκνευρισμένοι ψάχνουν να βρουν τον Αντρέα. «Βρε πού είναι; Βρε πού πήγε;». Οπότε εκεί που ετοιμάζονταν να κλείσουν το συνεργείο, βλέπουν τον Αντρέα να καταφθάνει!

«Βρε πού πήγες και παράτησες τη δουλειά που σου αναθέσαμε;»

Και να η απάντηση του: «Δεν ακούσατε που κτύπησε η καμπάνα του Εσπερινού;»

Ύστερα από αυτά τα παρατάει όλα και λέει ευθαρσώς εις τους γονείς μας ότι θέλει να πάει σε μοναστήρι. Η οικογένεια μας δεν παίρνει στα σοβαρά την απόφαση του, γιατί ήταν ακόμη πολύ μικρός για την ασκητική ζωή, ήταν μόλις 15 χρονών.

Εκείνος όμως παίρνει πρωτοβουλία και στέλνει γράμμα στο μοναστήρι της Παναγίας του Κύκκου. Ο τότε Ηγούμενος αείμνηστος Κλεόπας τού απαντάει αρνητικά.

Κάποτε άκουσε να γίνεται λόγος για το Σταυροβούνι, για το οποίο και άρχισε να ενδιαφέρεται. Μπροστά στην τόση του επιμονή να πάει οπωσδήποτε σε μοναστήρι,

ξεκινά ο μακαριστός πατέρας μας, μαζί με το νονό του Αντρέα και τον ίδιο τον Αντρέα και ύστερα από πολλών ωρών κοπιαστική πεζοπορία, φτάνουν στο Σταυροβούνι...

Συνεχίζεται...